

VŠECHNY BARVY DUHY

Theo Addair

Alžběta Bílková

Sam Xabyssus

Sára Vůchová

Lucie Zelinková

Hugo Hartman

Karolína Skácelová

Michael Walter

Radek Blažek

Eva Pospíšilová a Klára Pospíšilová

Hostující autorka Martina D. Antonín

EUROMEDIA GROUP

Sára Vůchová

začínala jako každý mladý pisálek se sny o úspěšné kariéře psát nejdříve do šuplíku. Odtud se její texty přesunuly na některé literární weby, až nakonec zakotvily na Wattpadu. Zde si pod přezdívkou Delta získala mnoho čtenářů. Její příběhy se často nesou v duchu urban fantasy a propojují náš moderní svět s magií a tvory, jejichž existence je lidstvu skrytá. Vystudovala Vysokou školu kreativní komunikace a debutovala povídkou ve sborníku *L3G3NDY: Antologie povídek nejmladší generace autorů české fantastiky* (Epocha, 2020). Povídkou přispěla také do sborníku *Krásky a vetřelci*, který vyšel na podzim roku 2021 opět pod nakladatelstvím Epochy. Její jméno se zde objevilo vedle autorů, jako jsou František Kotleta či Kristýna Sněgoňová. V roce 2021 vyšel v nakladatelství YOLI její první fantasy román pro mládež *Zlatá značí osud*.

Pecka jak z broskve

Sára Vůchová

Když do baru vešel, Sylvie do mě okamžitě dloubla loktem. A jelikož její lokty jsou celkem ostré – a to teď nemyslím metaforicky – měla jsem co dělat, abych neskončila pod stolem. „Au!“

„Hysterko,“ okomentovala můj výstup bez zájmu a pokynula mi ke vchodu. „Čum!“

Trochu zhrzeně jsem se tím směrem podívala. Bylo půl dvanácté a lidí v baru postupně přibývalo. U vchodu se tlačila menší skupinka. Marně jsem se snažila určit, kdo z příchozích zaujal Sylviinu pozornost natolik, že mi na plicích málem spáchala pneumotorax. „Kam?“

„Ten kluk. Bílý triko. Bože, Elso, ty seš slepá...“ protočila nakonec oči a vzala mě za culík, aby mohla otočit mou hlavu trochu jiným směrem. „Tam!“

Konečně jsem dotyčného spatřila. Byl obklopen skupinkou svých přátel a právě si razil cestu k baru se zjevným úmyslem objednat si něco k pití. Zkoumavě jsem si ho měřila. „Není špatnej...“

„Počkej, až se otočí,“ zahihňala se Sylvie vedle mě. „Sakra, někoho mi v obličejí děsně připomíná...“

„Zatím vidím jenom jeho prdel.“

„Ale ta taky není špatná.“

Pravda, ale nakonec mi i ta zmizela z dohledu, jak její majitel zaplul do davu. Na několik minut se nám docela ztratil, než jsem ho spatřila sedět u baru. V ruce měl skleničku, s někým mluvil a chvíli co chvíli se zasmál.

Zrovna jsem si prohlížela jeho profil, když se otočil. Naše pohledy se na moment setkaly. Byla jsem to já, kdo se odvrátil. Za rty mi tahal úsměv, který jsem okamžitě skryla za clonou vlasů.

Večer plynul. Sylviina pozornost se postupně přesunula k jinému objektu, ale já si toho kluka neustále koutkem oka hlídala. Ono totiž, když na sobě pořád cítíte něčí pohled, je těžké toho člověka ignorovat, tím spíš, pokud se vám vlastně i celkem líbí.

Nakonec mi to nedalo. Dloubla jsem do Sylvie na znamení, že jdu do akce, a na oplátku si od ní vysloužila povzbuzující herdu do zad. Ve flirtování jsem moc zdatná nebyla. V hlavě se mi honilo hejno *pick-up lines*, jedna tragičtější než druhá, ale já k němu přesto přistoupila hrdě a sebevědomě. Naštěstí už jsem v sobě měla dost lítajících jelenů na to, aby mi případný trapas byl celkem fuk.

„Hej,“ poklepala jsem mu na rameno, abych ho přiměla se otočit. Vzhlédl ke mně od svého mobilu. „Normálně to nedělám, ale... všimla jsem si, že do toho koukáš trochu znepokojeně.“ Pokynula jsem hlavou ke smartfonu v jeho ruce. „Tak jsem si řekla, že ti pomůžu. Klesly ti akcie, nebo jsi právě prodělal na burze?“

V první moment se zatvářil překvapeně. Postřehla jsem, že jeden z jeho kamarádů, co stál nejblíže, vyprskl smíchy. Nenechala jsem se ale odradit, zírala jsem na toho kluka a čekala, jak zareaguje.

Nakonec se mu přes rty rozlil pobavený úšklebek. Opřel se lokty o stůl, přičemž ze mě nespouštěl pohled. „Ne, ale zapomněl jsem svoje telefonní číslo. Myslíš, že bys mi mohla půjčit svoje?“

Čelist mi trochu poklesla, ale velmi brzy jsem tu nevyčtenou výzvu s úsměvem přijala. „To vyšlo slunce, anebo ses na mě jenom usmál?“

Uchechl se. Jeho pohled několik vteřin putoval prostorem, jak přemýšlel. „Tvůj outfit by vypadal fakt skvěle na podlaze mé ložnice.“

„Měla bych si stěžovat u Spotify, že nejsi nejžhavější single tohoto týdne.“

„Neznáme se vlastně? Hrozně mi připomínáš moji budoucí holku.“

„Růže jsou rudé, fialky modré, neumím rýmovat, hezký prsa...“ Zarazila jsem se. Byla jsem natolik zabraná do svého vnitřního katalogu balíčků hlášek, že jsem je zapomněla filtrovat podle pohlaví.

Nejdřív zamrkal a nadechl se, jako by chtěl něco říct – přísahala bych, že i trochu zčervenal, asi jsem ho vyvedla z míry – ale pak se jenom zasmál. „Takže jsem vyhrál.“

„Jo, asi jo,“ přisvědčila jsem s úšklebkem. „Sorka, mluvím ze mě ten lítací jelen. Když střídavě kopeš za oba týmy, je občas trochu náročný udržet si přehled o tom, na jakou branku zrovna hraješ. Zvláště pokud u toho chlastáš.“

Zvedl obočí. „Tím se mi snažíš říct, že jsi bi, anebo že jsi fotbalovej fanda?“

„Netuším, co je to ofsajd.“

„To se mi docela ulevilo, protože kdybys to věděla, asi bychom si nerozuměli.“

Zasmála jsem se. „Nejsi přes sport?“

„Jednou jsem fotbal hrát zkoušel. Místo míče jsem kopl do země a skončil v nemocnici se zlomeným palcem.“

„Víš, co se říká, nešikovný maso musí pryč.“

Zakřenil se a mimoděk mávl na barmana. „V tom případě mě udivuje, že jsem tu v celku. Každopádně,“ podíval se na mě a zářivě se usmál, „říkalas, že piješ lítacího jelena?“

Představil se mi jako Adam. Měl zářivý, široký úsměv, dloňky ve tvářích a mírné, hnědé oči. Do čela mu padala kštice tmavých vlasů a jeho hlas zněl v okolním dunivém ruchu jemně a hladce. Čas v jeho přítomnosti ubíhal zlehka – bylo snadné se s ním bavit. O čemkoliv.

„Hm, Elsa...“ zapřemýšlel teď. Svou přezdívku jsem mu sice prozradila už před nějakou chvílí, ale ta souvislost ho zjevně napadla až nyní. „To jako ta z *Ledového království*?“

„Vlastně jo,“ zakřenila jsem se. „Mám mladší ségru, a když ta pohádka vyšla, byla do ní děsně zblázněná. Začala mi tak říkat, pak to postupně převzala celá rodina... a nakonec i kamarádi.“

„No, podoba by tam byla,“ zhodnotil. Někdy v průběhu naší konverzace přisunul svou stoličku blíž ke mně, takže se teď naše stehna skoro dotýkala. Ten teplý kontakt mezi našimi těly mi vháněl krev do tváří a já chvíli co chvíli vyslala potutelný úsměv směrem k Sylvii. Hlíдалa si mě stejně jako já ji, a kdykoliv procházela kolem, zlehka si se mnou plácla za mými zády na unavení, že to jde dobře.

Zničehonic přede mnou přistála sklenice s čistou vodou. Trochu zmateně jsem na Adama zamrkala. „Co to je?“ Jenom se zasmál. „Nepoznáš vodu?“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Restart,“ vysvětlil, když se přestal smát. „Nerad bych, abys ztratila přehled o tom, co děláš.“

Cosi na té větě mě přimělo se pousmát. „Většina kluků by asi měla opačnej zájem.“

Uhnul pohledem skoro až rozpačitě. Chvíli jsem si ho měřila, než jsem si skleničku přitáhla k sobě a vděčně se napila. Hlava už se mi trochu motala a doušek chladné vody tedy opravdu přišel vhod.

Stihla jsem akorát tak vyprázdnit svůj restart, když se přihnala Sylvie a vytáhla nás oba na parket. Nohy se mi pořád ještě maličko pletly, ale Adamovy ruce našly místo na mém pase a pevně mě držely. Slyšela jsem kolem sebe jeho smích a chvíli co chvíli nechala svou hlavu klesnout na jeho rameno, čistě jenom proto, abych mohla dýchat jeho vůni. Ve vlasech jsem cítila dotek jeho prstů, a než jsem se nadála, přitáhl si mě v té změti poskakujících a vlnících se těl k sobě, aby mě políbil.

Usmála jsem se a ochotně se vpila do jeho rtů.

„Uvidím tě znovu?“ zeptala jsem se ho později, když jsme se na tramvajové zastávce loučili. Tramvaj už přijížděla, Sylvie za mnou protáčela oči a cosi přiopile brblala a slunce už pomalu začínalo stoupat nad horizont města.

„Máš můj instagram,“ řekl Adam a zastrčil mi jeden pramínek vlasů za ucho. Díval se na mě se zvláště něžným výrazem, ze kterého se mi skoro podlamovaly nohy. „Napíšem si, ok?“

Přikývla jsem a následovala svou nejlepší kamarádku do tramvaje. Zнала jsem tyhle plytké romány jedné noci.